

Πατριαρχική Θεία Λειτουργία στην Πκέα του Βόρειου Ισραήλ

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Στη Θεία Λειτουργία στον παλαιό ιερό ναό του Αγίου Γεωργίου της Ελληνορθόδοξου Αραβοφώνου Κοινότητας της κώμης Πκέα, Βιβλικής Πκεήν, της περιοχής Άκκρης-Πτολεμαΐδος του βορείου Ισραήλ, ιερούργησε ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Όπως αναφέρεται στην ανακοίνωση της Αρχιγραμματείας η λειτουργία αυτή σκοπό είχε την Ορθόδοξη διαπαιδαγώγηση και τον αγιασμό των Ορθοδόξων πιστών της Κοινότητας.

Μετά του Μακαριωτάτου συνελειτούργησεν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ελενουπόλεως κ. Ιωακείμ, ο Γέρων

Καμαράσης Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, , ο Προϊστάμενος του Ναού του αγίου Γεωργίου Πρεσβύτερος π. Ιωάννης και ο Προϊστάμενος του άλλου Ναού της πόλης, Πρεσβύτερος π. Νεκτάριος και άλλοι ιερείς των ομόρων πόλεων, ο Αρχιδιάκονος π. Μάρκος και ο Ιεροδιάκονος Ευλόγιος.

Μετά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας ακολούθησε κέρασμα, κατά το οποίο ο Μακαριώτατος, μεταξύ άλλων, στην προσφώνηση του ανέφερε ότι: *“Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὁμονοίας μαρτυρεῖ καὶ διακονεῖ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐν τῷ κόσμῳ καὶ μάλιστα ἐν τῇ μέσῃ Ἀνατολῇ καὶ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ, ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων διὰ τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς καὶ τῆς μερίμνης τοῦ ποιμαντικοῦ αὐτῆς ἔργου· «Ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Θεός ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· αὐτός ποιμανεῖ ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας», (Ψαλμ. 47,15)”.*

Ακολουθεί το κήρυγμα του Μακαριωτάτου κατά την Θεία Λειτουργία:

«Παρεγένοντο δέ πρὸς αὐτόν ἡ μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ [τῷ Ἰησοῦ] διὰ τὸν ὄχλον· καὶ ἀπηγγέλη αὐτῷ λεγόντων· ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἐστήκασιν ἔξω ἰδεῖν σε θέλοντες· ὁ δέ [Ἰησοῦς] ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς αὐτούς· μήτηρ μου καὶ ἀδελφοί μου οὗτοί εἰσιν οἱ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καὶ ποιοῦντες αὐτόν», λέγει Κύριος.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἱστορικῇ πόλει ὑμῶν Πκέα, ἵνα τελέσωμεν τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ εὐχαριστιακῶς δοξάσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, αἰνοῦντες Αὐτόν μετὰ τοῦ ψαλμωδοῦ καὶ

λέγοντες: «Τί ανταποδώσω τῷ Κυρίῳ περί πάντων, ὧν ανταπέδωκέ μοι;» (Ψαλμ. 115,3). Τόση εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη μου μεγάλη, λέγει ὁ ψαλμωδός, ὥστε δέν δύναμαι νά εὕρω τί θά ανταποδώσω εἰς τόν Κύριον διά τήν μεγάλην ταύτην εὐεργεσίαν.

Καί διερωτώμεθα, ποία εἶναι ἡ μεγάλη αὐτή εὐεργεσία τοῦ Κυρίου; εἶναι ἡ φιlanθρωπία Αὐτοῦ, δηλονότι ἡ ἄπειρος Αὐτοῦ ἀγάπη πρός τόν ἄνθρωπον. Αὐτήν ἀκριβῶς τήν θείαν ἀγάπην ἐδίδασκεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τά πλήθη εἰπών ὅτι: «μήτηρ μου καί ἀδελφοί μου οὗτοί εἰσιν, οἱ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καί ποιοῦντες αὐτόν», (Λουκ. 8,21).

Ποῖος δέ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ; Ὁ λόγος τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Καί ποία εἶναι ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου; «Ἦν τό φῶς τό ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον», λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής (Ἰωάν. 1,9). Τό δέ φῶς τό ἀληθινόν εἶναι Αὐτός Οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός: «ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωαν. 8,12), λέγει Κύριος.

Τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον ἤκουσαν καί ἐποίησαν πάντες οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, γενόμενοι οὕτως ἀδελφοί τοῦ Χριστοῦ κατά τόν λόγον τῆς Ἀγίας Γραφῆς λεγούσης: «ὃ τε γάρ ἀγιάζων καί οἱ ἀγιαζόμενοι ἐξ ἑνός πάντες· δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφούς αὐτούς καλεῖν λέγων: Ἀπαγγελῶ τό ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας ὑμνήσω σε», (Ἑβρ. 2, 11-12). Μέ ἄλλα λόγια, ὑπάρχει στενός σύνδεσμος μεταξύ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἐκείνων, οἱ ὅποιοι σῶζονται δι' αὐτοῦ. Καί τοῦτο, διότι καί ὁ Ἰησοῦς ὁ Ὅποιος μᾶς ἀγιάζει καί μᾶς σῶζει καί ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι ἀγιαζόμεθα καί σωζόμεθα, ὅλοι καταγόμεθα ἀπό ἑνα Πατέρα, τόν Δημιουργόν ἡμῶν Θεόν. Δι' αὐτήν δέ τήν αἰτίαν δέν ἐντρέπεται ὁ Ἰησοῦς νά ὀνομάζῃ ὅλους αὐτούς ἀδελφούς Του, λέγων: «Θά διακηρύξω καί θά ὁμολογήσω τό ὄνομά Σου εἰς τούς ἀδελφούς μου, ἐν μέσῳ συνάξεως θά Σέ ἀνυμνήσω».

Ἀξιοσημείωτα ἐνταῦθα τά σχόλια τῶν ἐρμηνευτῶν: «κοινός Πατήρ Αὐτοῦ τε [τοῦ Χριστοῦ] καί τούτων [τῶν ἀνθρώπων] ὁ Θεός, ὡς κτίστης καί δημιουργός· καί τοῦ Χριστοῦ γάρ κατά τό ἀνθρώπινον αὐτοῦ», λέγει ὁ Ζιγαβηνός. «Εἰπών γάρ οὐκ ἐπαισχύνεται (Ἑβρ. 2,11) ἔδειξε τό διάφορον· οὐ γάρ κατά φύσιν ἀδελφός δηλονότι κατά τήν οὐσίαν,... ἀλλά κατά φιlanθρωπίαν», λέγει ὁ Μέγας Φώτιος. «Διά γάρ τοῦ εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχύνεται δείκνυσιν οὐ τῆς τοῦ πράγματος φύσεως ὄν τοῦτο, ἀλλά τῆς φιλοστοργίας τοῦ μή ἐπαισχυνομένου [= τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ]», λέγει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος.

Εἰς τόν λόγον τοῦ Χριστοῦ: «μήτηρ μου καί ἀδελφοί μου οὗτοί εἰσιν οἱ τόν λόγον

τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καί ποιοῦντες αὐτόν», (Λουκ. 8,21), ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διακρίνεται τό ἀκατάληπτον διά τόν ἀπιστοῦντα ἄνθρωπον μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου καί Θεοτόκου Μαρίας. Λέγομεν δέ τοῦτο, ἀκούοντες εἰς τόν σοφόν Παῦλον κηρύττοντα: «Καί ὁμολογουμένως μέγα ἐστί τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον· ὁ Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ», (Α΄ Τιμ. 3,16).

Ὅντως «μέγα ἐστί τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον», τοὔτέστιν τό μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ φανερωθέντος ἐν σαρκί. Τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τό ἐξαίρετον ἰδίωμα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας ὅτι «ὁ Θεός Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καί ἐθεασάμεθα τήν δόξαν Αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρά πατρός, πλήρης χάριτος καί ἀληθείας», (Ἰωάν. 1,14) κατὰ τήν ἀδιάψευστον μαρτυρίαν Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἑρμηνεύων τόν λόγον τοῦτον ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέγει: «Ἀκούοντες οὖν ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο οὐκ αὐτόν ὅλον σάρκα νοοῦμεν τόν Λόγον, ἀλλά σάρκα ἐνδυσάμενον καί γενόμενον ἄνθρωπον». Ὁ δέ ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «ἐπειδή δέ εἰσὶν οἱ λέγοντες, ὅτι φαντασία τις ἦν καί ὑπόκρισις καί ὑπόνοια τά τῆς οἰκονομίας ἅπαντα..... τό ἐγένετο τέθεικεν οὐ μεταβολήν οὐσίας, ἅπαγε! ἀλλά σαρκὸς ἀληθινῆς ἀνάληψιν παραστῆσαι βουλόμενος».

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ μοναδικός καί ἀπόλυτος σκοπός τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας εἶναι ἡ ἔνωσις τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεόν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τήν μυστικήν ταύτην ἔνωσιν προγευόμεθα κατὰ τήν συμμετοχήν ἡμῶν εἰς τό τελούμενον μυστήριον τῆς θείας Λειτουργίας, τοὔτέστιν τῆς ἀναιμάκτου θυσίας τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἔνωσιν μέ τόν Θεόν κατέρθωσαν καί οἱ σήμερον τιμώμενοι ἐορτίως ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα Στάχυς, Ἀπελλῆς, Ἀμπλίας, Οὐρβανός, Ἀριστόβουλος καί Νάρκισσος ὡς καί ὁ συμμάρτυς αὐτῶν Ἐπίμαχος. Οὗτοι ἀνεδείχθησαν ἀδελφοί τοῦ Χριστοῦ, ἐπεὶ οὐχὶ μόνον ἤκουσαν, ἀλλ' ἐκήρυξαν καί ἐποίησαν τόν λόγον τοῦ Χριστοῦ.

Σπουδάζωμεν [= σπεύσωμεν] λοιπόν καί ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, ἵνα διὰ τῶν ἀγαθῶν ἡμῶν λόγων καί πράξεων διατηρήσωμεν ἀσφαλῆ καί ἀμετακίνητον τήν κλῆσιν ἡμῶν εἰς Χριστόν. «Πολλοί γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δέ ἐκλεκτοί», διότι ἔτσι θά μᾶς παραχωρηθῇ ἀνοικτή καί ἐλευθέρα ἡ εἴσοδος εἰς τήν αἰώνιον βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ὡς παραγγέλλει ἡμῖν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος: «Οὕτω γάρ πλουσίως ἐπιχορηγηθήσεται ὑμῖν ἡ εἴσοδος εἰς τήν αἰώνιον βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Β΄ Πέτρ. 1,11). Αὐτῷ ἡ δόξα καί νῦν καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν. Ἔτη πολλά!».